

— захаръ, и коситъ — грѣйно злато, зракъ звездици, две хубави очи — музика, лъчи, небе — куршумена безкрайностъ и пр.

Той е и извънредно динамиченъ — преситенъ съ глаголи съ интензивно действие:

„А зимната буря имъ сякашъ приглася, бучи и завива страхотно въ нощта и вихромъ подема, издига, разнася бунтовната пѣсенъ“... „И духалото се пука, дъха, пѣха и приглася“; „а облакъ лази, расте и вий снага космата, засланя слънце“ и пр.

Силата и яснотата въ израза на Яворова се дължи въ голѣма степенъ на начина, по който си служи съ глаголитъ и глаголнитъ времена. Глаголитъ у него почти винаги носятъ силно действие и движение. Горнякътъ люшн а дървесата и разпилъ листата; а сънь очитъ залепя сякашъ; слънце-пламъкъ прижуря, пали дърво и камъкъ; че злоба ги дави; бѣсно ще те завъртя; и тласка я нагоре..; трѣсъкъ оглася планини, полета“ и пр.

Конкретността на образитъ, тѣхната „тѣлесностъ“ личатъ и въ изразнитъ сръдства: „Кошъ кюмуръ се достопява“ — изгарянето е представено по-живо, по-осезаемо, като е замѣстено съ топене. „И ето вече слънце грѣе и на земята огънь праща“; „кждравъ лихъ потокъ се пѣни“ — движението на потока е „материализирано“ въ разпѣнването при движението му; „и съ кърви нозетъ пжтека бележатъ по урви, скали“ — пжтътъ на движението се обръща въ кървава следа; „небе — куршумена безкрайностъ“ — каточели небесата добиватъ материално съдържание; вмѣсто прекръстихъ се: прѣстъ до прѣстъ — ржка набожно прави кръстъ, което